

Η Ελλάδα είναι κράτος απολίτιστο... (14695)

Τα πράγματα είναι απλά. Το δύσκολο είναι να το καταλάβεις. Ας ανοίξουμε επιτέλους διάπλατα τα, όπως φαίνεται, τυφλά μας μάτια, ας μαζέψουμε όσο κουράγιο μας απέμεινε και ας κάνουμε τη φρικτή συνειδητοποίηση. Η Ελλάδα είναι κράτος απολίτιστο. Ο εκτροχιασμός μας αναπόφευκτος.

Ας αρχίσω από το εκπαιδευτικό σύστημα. Ανύπαρκτο. Όσα χρόνια ζω, έχω στο χέρι ένα στυλό και μπροστά μου ένα βιβλίο. Ασταμάτητη προετοιμασία για τη... μεγάλη εβδομάδα! Την εβδομάδα των δικών μου παθών. Με το φόβο πως ανάσταση για μένα ίσως να μην υπάρξει. Εσείς τι κάνετε για αυτό; Μου δίνετε βιβλία, αλλά όχι γνώσεις. Καθηγητές και όχι δασκάλους. Μου προσφέρετε σχολεία, αλλά όχι παιδεία. Γιατί; Δεν ξέρω καν σε τι θα εξεταστώ την επόμενη χρονιά. Γιατί; Δε γνωρίζω με ποια κριτήρια θα κριθεί η ζωή μου. Γιατί; Υπάρχουν καθηγητές που δεν κατέχουν το γνωστικό τους αντικείμενο, δεν κάνουν μάθημα και καθηγητές που μας δίνουν τα πάντα. Αμείβονται, ωστόσο, το ίδιο. Δεν υπάρχει έλεγχος! Γιατί; Τι παραπάνω έχει η Δανία ή η Φινλανδία ή η Γερμανία από εμάς; Αχ ναι, ξέχασα. Πολιτισμό.

Στην πολιτική σκηνή, η κατάσταση παρουσιάζεται εξίσου δραματική. Η ελληνική κοινωνία βουλιάζει βαθύτερα στο βούρκο της ασυναρτησίας, πνίγεται ολόκληρη μέσα στη λάβα του παραλογισμού και εξουσιάζουν το λαό-άθυρμα κενολογικές πανικόβλητες ρητορείες ολιγίστων. Παρατηρείστε την τραγική ειρωνεία! Οι ιεροεξεταστές των αδυνάτων μιλούν για κοινωνική δικαιοσύνη. Άλλοι, απόλυτα και πέραν πάσης αμφιβολίας, αιθεροβάμονες, ελπίζουν πως ο ανάπηρος θα ξαναπερπατήσει, επειδή παλιά κατακτούσε χρυσά μετάλλια σε αγώνες δρόμου. Του λείπει το ένα πόδι. «Δεν πειράζει», λένε. «Θα φυτρώσει ένα άλλο στη θέση του», λένε. Ευτυχώς που έχουν το ερυθριάν εκείνοι που οδήγησαν στον εξωφρενικό δανεισμό της χώρας και δεν τολμούν να ζητήσουν την ψήφο του ελληνικού λαού. Σωστά, ε; Έπειτα έχουμε και τους νοσταλγούς του σοβιετικού «παραδείσου», όπως πολύ εύστοχα παρατηρεί ο κύριος Γιανναράς. Ποιος νοιάζεται για τα εκατομμύρια θηριωδώς σφαγιασμένα κορμιά, την πιο φρικαλέα ένδειξη μισανθρωπίας και τουλάχιστον παρανοϊκού ολοκληρωτισμού;! Σίγουρα όχι το 6% του εκλογικού μας σώματος. Α βέβαια! Η πιο οξεία και παροξυσμική αποφυάδα του ανθρώπινου γένους έχει ακόμη κόμμα στην Ελλάδα. Γιατί άραγε; Υστερούμε πολιτιστικά σα λαός. (Θεέ μου! Και είμαστε Έλληνες! Το λίκνο του πολιτισμού!)

Και οι νόμοι; Τι γίνεται με τους νόμους; Νόμοι υπάρχουν και μάλιστα πολύ καλοί. Εφαρμόζονται; Όχι. Γιατί; Γιατί δε θέλετε να εφαρμοστούν. Δεν είναι βολικά τα εδώλια στην εποχή της καρεκλοκρατίας. Στην εποχή όπου τα «εγκλήματα του λευκού περιλαιμίου» μένουν ατιμώρητα ες αεί. «Σύνταγμα»; Τι είναι «Σύνταγμα»; Ποιο «Σύνταγμα»;! Υπάρχει σήμερα «Σύνταγμα»; Υπάρχει στην Ελλάδα «Σύνταγμα»; Εσείς

έχετε σχεδόν νομιμοποιήσει την κατάλυση των νόμων και μου μιλάτε για «Σύνταγμα»; Θάλλει ο ωχαδερφισμός και ανθίζει η παρακμή. Ο πολιτισμός μας άφαντος.

Να τολμήσω να μιλήσω για την οικονομία; Ο πλήρης ευτελισμός του όρου. Η πραγματικότητα είναι αδυσώπητη και ο κύκλος της κρίσης φαύλος, διηνεκής και ατέρμων. Χρηματοπιστωτική σταθερότητα δεν υπάρχει. Άρα ούτε και οικονομική ανάπτυξη. Έτσι, τα φορολογικά έσοδα μειώνονται, εμείς δανειζόμαστε και το ύψος του δημοσίου χρέους αυξάνεται. Μαντέψτε πού οδηγούμαστε! Χρηματοπιστωτική αστάθεια... Ξεκινάει τότε η μία κυβέρνηση να ξετυλίξει το κουβάρι. Έρχεται η επόμενη και το πιάνει από αλλού. Και μετά μια άλλη και μια άλλη και μια άλλη... Και το κουβάρι συνεχώς μπερδεύεται ακόμη περισσότερο. Βρισκόμαστε σε ένα τέλμα. Για πόσο; Πότε θα γίνουμε πολιτισμένοι;

Μου έχετε διαλύσει τη χώρα. Μου κατακρεουργήσατε τα όνειρα. Στείλατε την αδερφή μου στο εξωτερικό. Αρπάξατε την παιδικότητά μου. Μας κάνατε όλους να ζούμε μέσα στην αγωνία, το φόβο, την ανασφάλεια. Ζητείται ελπίς! Πείτε μου πού «πωλείται ελπίς» να πάω να την αγοράσω όσο-όσο! Δεν είστε πια δεκάχρονα που παίζουν με τα παιχνιδάκια τους. Είστε οι πολιτικοί μας και κρατάτε στα χέρια σας το μέλλον μας. Σταματήστε να παίζετε! Η χώρα γκρεμίζεται κι εσείς δεν μπορείτε να συζητήσετε, να συμφωνήσετε κάπου!!! Θέλω να θρώσκω άνω και μου μαυρίζετε τον ουρανό! Αναρωτιέμαι τι κόσμο θα παραδώσω στα παιδιά μου. Και η απάντηση είναι μία, ρητή, σαφής και κατηγορηματική. Όχι αυτόν τον κόσμο. Για κάθε μητέρα, τα παιδιά της είναι αγγελούδια. Και εγώ δεν δέχομαι να κληροδοτήσω στα δικά μου αγγελούδια τη σύγχρονη κόλαση, τον παράδεισο των διαβόλων. Ας μην αφήσουμε τη μαύρη δύση να συνεχίσει να ανατέλλει.